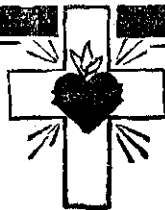


Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului



Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Biserica sf. Părinți

2. Biserica universală a crescut pe sfinții Părinți, iar ei au păstrat cu sfințenie spiritul Bisericii întemeiată de Dumnezeu, împreună cu învățăturile lui Hristos. Providența divină prin ei a condus în mod miraculos Biserica între cele mai furtunoase atacuri ale ereziilor. Dacă ei nu ar fi fost cum erau, aceștia, ereticii ar fi răstălmăcit învățăturile lui Hristos și ar fi sfâșiat unitatea Bisericii în acele veacuri. Astfel vedem că deodată cu ivirea erezei celei dintâi — **Doketiști** — cari au negat adevărata întrupare a lui Hristos, se iveste ca un luceafăr conducător **sf. Ignatie**, care în epistolele sale condamnă pe cei ce neagă nașterea lui Hristos dela Maria — Vergură. În veacul al doilea când și creștinii afectau un rigorism exagerat, în scrie cartea sa „**Pastor Hermas**” învățând aplicarea în Biserică, a puterii iertării păcatelor. Una dintre cele mai lăpăte erezii era : **arianismul** numită după **Arie**, care era un om făjarnic, trufaș și viclean, el a început a învăța că Hristos nu este persoană dumnezeiască și că nu este de o ființă cu Tatăl, în contra acestuia au fost trimiși personagii ca **sf. Ilarie** și **sf. Atanasie** ca misionarii lui Dumnezeu și o legiune întreagă a sfinților. **Sf. Atanasie** de 5 ori era exilat pentru că a apărat adevărul și era o vreme, când în vastul imperiu Roman, toată puterea statului creștin a pus umăr la umăr, ca să-l ni-

micească pe acest sfânt. Dar acest sfânt Părinte, nu a cedat și în sfârșit a supraviețuit pe împărații ariani : **Constanțiu** și **Valens**, precum pe apostatul **Iulian**, intrând cu suflet neinvins în mod triumfal în cetatea lui de reședință, în **Alexandria**. A urmat apoi **nestorianii** cari au negat că **Preacurata Vergură Maria** este **Mama lui Dumnezeu**. Contra acestuia ne-a dat bunul Dumnezeu pe **sf. Ciril din Alexandria**. El a viețuit pe la 412. Despre erezia **nestoriană**, incunoștințeamă pe **sf. Celestiu**, papa dela **Roma**, care a și convocat **sinodul din Efez**, în anul 431, unde s'a anatemisat erezia lui **Nestoriu**.

Chiar și numai din aceste câteva cazuri se reliefează în mod sublim, cum a purtat grijă **Providența divină de Biserică** sa totdeauna iar în special cu ocaziunea atacurilor agresive eretice, prin trimiterea bărbaților superiori, destoinici, curagioși și sfinți, cari cu energie invincibilă au susținut învățăturile lui Hristos.

De nespuse mângăiere sufletească îi servește unui catolic, știind, că umblă pe cărarea adevărului, pentru că **spiritul Sfinților Părinți** izvoarește totdeauna din părerea publică a Bisericii catolice. Putem să spunem și astfel : fiește care suflet catolic a moștenit **spiritul Sfinților Părinți**, care în mod înțelept și curajos confruntă rătăcirile, credința oarbă, și defăimările, cu cari se complac mulți a acuza biserica.

3. Sfinții noștri Părinți erau prototipii — incarnațiunea — curajului și a tăriei sufletești, ei nu s'au temut de considerațiuni omenești „drept îndreptând cuvântul adevărului”, pentru aceea la ei privea toată lumea creștină, ca pe niște eroi. Vom aminti numai câteva cazuri. Când împăratul **Constant**, orbit de arianism îl întrebă pe **Papa Liberius** : cum cutează a-i se opune, el singur să aperse hotărârile **sinodului nicean**? **Liberius** îi răspunde astfel : „Cuvântul credinței nu pierde nimica, din pricina că eu sunt numai singur”. (**Barbuna**: viața **sf. Atanasie 95**.) **Sf. Vasile cel Mare** răspunde **prefectului imperial**, **lui Modestu** care era trimis la dânsul să-l înduplece la erezia, zicând : mi se pare, că tu încă nu ai vorbit cu un episcop catolic? **Mănăstirea sf. Ierome** de lângă **Viflaim** a fost incendiată prin eretici **pelagiani**, din pricina, că

acolo au fost combătuți cu mai multă tărie. **Sf. Ioan Gură de aur** i-a spus în față lui **Eutropius**, un bărbat de încredere al împăratului, că **lingușește curții imperiale**. **Sfântul Ambrosiu**, n'a permis nici chiar împăratului **Teodosiu cel mare** — de și era cu afecțiuni catolice, — intrarea în catedrală, până când nu s'a căit pentru măcelăriile săvârșite. scl. scl.

Papii erau totdeauna pătrunși de acest spirit, în urma **chiemării lor**, care la ceilalți mulți se află din cauza că aparține calității proprii al dreptății, că nu știe a să juca de ascunselea, nu e făjarnică, ci cu intențiune dreaptă și puritană iasă pe teren, când e vorbă despre convingerile cele mai slinte.

„Propoziți tenacem virum, et si fractus illabatur orbis, impavidum ferient ruinae” !

Traducere după : T.I.O.F.M.

Cu ochi văzători

În anul 1725 **Măestatea Sa Împăratul** printr'un decret incadrează pe **Românii din Maramureș** în dieceza **Ardealului**, în fruntea căruia stătea pe vremea aceea episcopul nostru **Ioan baron Pataki—Nemeș**. Cu toate acestea **Rușii dela Muncaci**, voină să incadreze cu sila pe **Românii din Maramureș** în episcopia **ru-sească a Muncaciului**, — lucru, care mai târziu le-a și reușit, se dedau la unele asupriri, contra cărora încep lupta **Maramureșenii**, cari doresc să rămâie și mai departe în **Dieceza Ardealului**. **Semnalul de luptă** îl dau **Giuleștenii** prin preotul lor : „**Pătru Pop**” de **Giulești**, **Rednic Vasile**. Acesta face o jalbă

către **Guvernatorul Ardealului**, care jalbă aci alăturat o publicăm : **Măriei Sale Guvernatorului din Ardeal**, **Bunului și Milostivului Domn**, și nouă **milostiv Părintor**, **Raportez Excelenței Tale și Măriei Sale Guvernului Regal**, cu mare umilință. Până acuma, un anumit timp atârând noi **Valahimea și Rușii din Maramureș**, cei de rital **grecesc**, de **Măria Sa Episcopul nostru** : **Baronul Pataki—Nemeș Ioan**, în urma **Decretului Milostivului nostru Domnitor** revocând vechea dispoziție, ne-a alăturat de **Dieceza Sa**, — cu toate acestea acuma **Reverendul Vicar de Muncaci**, venind la noi cu niște **anumiți onorabili „pateri” (preoți)**,

cu lege (jurământ) nouă voește să ne vblige de Domnia Sa Episcopul de Muncaci, și pe preoți enervându-i cu tot felul de gloabe și execuții și știind Eu și cunoscându-mi datoria mea față de susamintitul Episcop de Făgăraș, cu toată onoarea recurg către Maria Ta și Autoritatea Voastră, cerând dela Excelenția Ta și Măria Ta în numele meu și al tovarășilor mei Preoți, să binevoiți, în numele Vostru și al Măritului Guvern Regal, a dispune și ofițerimii din Maramureș serios a le porunci, — (ofițerii și slujbașii Unguri îi ajutau pe Ruși contra Românilor N. R.), ca atât în numele lor, cât și în numele Vostru pe amintitul Vicar să nu-l mai asiste și ajute, ba chiar să nu mai permită astfel de jurăminte noi nici pedepse noi, cari sunt contra Decretului Măestății Sale, — Rămân, cerând grația Mărietate și a Milostivului Guvern, dorind, ca Dumnezeu să vă dea o guvernare lungă cu multă supunere, Maramureșanul Petru-Pop de Giulești Rădnic Vasile“.

Probabil „Petru-Pop-ul de Giulești“ o fi fost un fel de vicar pe aceia vreme, de oarece vorbește în numele preoțimeii române din Maramureș! La jalba aceasta guvernatorul Ardealului: Sigismund Kornis trimite o poruncă „Ofițerimii din Maramureș“, prin care le poruncește, ca „Valahimea și Rușetul din Maramureș“, care în urma „milostivului Decret al Măestății Sale a fost supus Măriei Sale Episcopului de Făgăraș: Ioan-baron Pataki-Nemeș“, să nu fie asupriți și „suplicanților Maramureșeni, și anume“ Giuleșteanului Rădnic Laslo numit Petru-Pop (probabil „protopop“ nu Petru Pop) și i se dea toată asistența și ajutorească,

Inainte cu 200 de ani ne asupriau și voiau să ne supue Rușecii dela Muncaci Atunci s'a găsit un „Petru-Pop“ dela Giulești, care să se puie în Fruntea Maramureșenilor și să le apere drepturile și unirea cu frații lor din Ardeal...

Oare azi nu există nici un „Petru-Pop“ în Maramureș, care să se puie în fruntea mișcării pentru apărarea uni-rei noastre cu Maica Biserica a Romei? Sau suntem oare un sat fără câini și un neam de slugoi incapabili de orice reacțiune, care rabdă ori ce umilire?

Ion Bilțiu-Dancuș

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Aloisiu Wlad de Săliștea judecător la Tabla regească din Budapesta

S'a născut în comuna Abramul de jos, jud. Bihor, la 23 Februarie. 1822 Știm prea puțin despre viața lui. A fost deputat dietal în anii 1848—49 și în 1861. Familia de origine maramureșană a emigrat din Maramureș în 1736, cu ocazia foametei din acel an. Aloisiu Wlad Constantin, capul familiei pe acele vremuri, s'a așezat în comuna Bideu, jud. Someș, unde a fost preot. Nepotul de mai târziu, a ajuns apoi în capitală, unde a ocupat postul de consilier la curtea de apel. Simțimintele lui adânc naționale intru nimic nu au fost alterate de mediul în care a trăit. Șirele adresate de el teologilor maramureșeni din institutul teologic gr. cat. rom. din Gherla în anul 1878 merită să fie date publicității, ca un document despre modul de gândire al unui fiu al județului nostru. Iată un extras din scrisoarea lui.

Fiți cu credință neclătită către Religionea voastră care Synodul general ținut în 1700 Alba Iulia (Balgrad) fu îmbrățșat și primit de strămoșii noștri, prin protopopul Luca Wlad din Săliștea, cu 11 preoți și atâta mireni, careia aveți a mulțumi așezimintele culturale cari vă adăpostesc. Fără de unire cu biserica Romei—zică unii pravoslavnici fanatici și uniți renegați afurisiți ce vor vre—naționalitatea română nu s'ar fi dezvoltat nici din coace nici din colo de Carpați, ba este întrebare mare, ca oare exista azi naționalitatea Română? Cei cari trag aserul meu la indoială, facă bine și să studieze istoria respectivă chronica Românilor scrisă de Șincai și apoi să se cugete asupra celor citite.

Iubiți cu toată căldura inimii voastre limba voastră, poporul vostru, datinele și tradițiunile, obiceiurile și moravurile sale, căci aceste la olaltă constituie naționalitatea. Un om carele să leapădă de naționalitatea sa este mai rău decât un animal, căci acesta nu se leapădă de solul lor propriu ci aparține la el cu cea mai mare cerbicozitate. Această ființă care să leapădă de naționalitatea sa devine obiect de bajocură și dispreț, nu numai înaintea conaționalilor lui de cătră cari sau desrădăcinat ci și înaintea aceluia tumult la cărui arip se așază, căci de exemplu un slovac, rusneac, neamț, armean, jidan, român și-a renegat naționalitatea sa și zice că el e ungar, deși în față uneor este lăudat, când se află unguri genuini între sine, să rād de el și zic despre el „de azert mēgis tótember, sváb gambeles, zsidó sau olalt marad o“ pe când față de aceia cari își iubesc naționalitatea lor de și nui iubesc, păstrează ca oameni de caracter, statornici, oareșcare stimă ce o și manifestează.

Aș iubi limba și naționalitatea ta, însă nu înseamnă a sta mortis pe loc, ci a cultiva și studia limba și natura ei, a lumina și învăța pe popor cu lucruri trebuincioase pentru dînsul, al conduce spre bine, al îmbărbăta ca să-și împlinească datorințele sale de cetățean, dar totodată ca să-se folosească

de toate drepturile legale și să le apere în contra orice atacuri căci „vigilantibus iura“ și cine nu-și apără drepturile sale nu este demn de acelea, și înfrâna poftetele, al învăța la cumpăt în mâncare și băutură, al împintena la laboriositate, ca să se apuce la stare materială bună, fără de care este pierdut, căci devine prada acelora cari vreau și știu al exploata. Poporul trebuie luminat despre ceea ce starea lui, azi când este liber, este onorific, deci trebuie să învețe atât cât este prescriș în legea despre instruirea poporului din anul 1868 căci numai atunci vor fi cetățeni în adevăr liberi. Nu însă mai mult, căci atunci devine nemulțumit cu starea sa și în loc să fie fericit și indestulit, devine nefericit și neindestulit invidios față de aceia, cari se bucura de o stare materială mai bună și în fine periculoși pentru sine și pentru stat. Tot aceste se pot zice și de caputracășii noștri proletari, cari au învățat câteva clase gymnaziale și apoi sau nu au putut învăța mai departe că nu a avut talent, sau fură alungați din școală și după aceia fără de a se reîntoarce la coarnele plugului trăesc o viață vagabundă, leneonid și ar vre să trăiescă pe ușor fără de lucru, sau spărtura de cap, de ce altminterea nu sunt capaci, pentruca la cei mai mulți li căpătâna goală.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Corabia lui

Pater Petit

Apostolul zimbitor

Pater Petit de mai multe ori a primit ajutorul extraordinar al patronului său ceresc, sf. Iosif. Ca dovadă, el însuși ne povestește două întâmplări.

Cu ocazia unor exerciții spirituale pentru preoți, un paroh neliniștit cere sfatul lui Pater Petit:

Părinte, un credincios din parohia mea e grav bolnav și nu peste mult va muri. E un om bogat și în situație înaltă, dar durere, e pătruns de ideile francmasoneriei. Se pare, că e imposibil de al aduce la calea cea bună, de vremece fratele lui, tot francmason, îl păzește bine, ca nu cumva să ajungă la el vre-un preot.

— Bunul meu prieten—zise Pater Petit — nu trebuie nici odată să pierdem nădejdea în

ce privește mântuirea unui suflet, pentrucă Dumnezeu este atolputernic. Să facem împreună o novenă către sf. Iosif,

Parohul s'a învoit și s'a reintors la orașul său. Cu zece zile în urmă Pater Petit primi o scrisoare dela el: „Lăudat să fie Domnul, mulțumită lui sf. Iosif! S'a întâmplat o minune! În ultima zi a novenei, bolnavul despre care v'am vorbit, m-a chemat din bună voie și a făcut totul, ca să recâștigate prietenia lui Dumnezeu. S'a mărturisit și a primit sf. taine ale moribunzilor cu evlavie indiușătoare; fratele lui stă mirat și oamenii zic, că s'a întâmplat o minune.

De altă dată o Doamnă s'a plâns lui Pater Petit:

— Sunt născută din familie catolică, dar tatăl meu de mai demult a întrelăsat practica religiei. Am făcut totul ca să-l convingem, ca să se mărturisască de Paști. Nu am

ajuns la rezultat. Acum ne este frică, ca nu cumva să moară în stare păcătoasă.

— Iacă nu e pierdut totul—răspunse cu zâmbet încrezător bunul Pater Petit. Măine începe luna Martie, luna sf. Iosif. Vă promit, că în luna aceasta în Liturghie voi face pomenire despre intențiunea Dvoastră. Pune și D-ta la rugă în acest scop pe copilașii nevinovați și apoi să așteptăm cu răbdare.

În ziua de 31 Martie o scrisoare îi aduse lui Pater Petit știrea îmbucurătoare: „S'a întâmplat o minune, tatăl meu s'a împăcat cu Dumnezeu! De 45 ani nu s'a mărturisit, dar acuma întoarcerea lui este adâncă și sinceră. Părinte, vă datorăm foarte mult, azi familia noastră este fericită și veselă“. Asemenea știri au cauzat lui Pater Petit bucurie foarte mare. Cu ocazii de aceste el s'a grăbit la capelă, ca să dea mulțumită lui Dumnezeu.

* * *

Fragmente . . .

1. Maria mama noastră

de sf. Ioan Vianney, paroh de Ars (Franța)

De obicei, Preacurata Fecioară Maria este asemănată cu o mamă; dar ea este cu mult mai bună decât cea mai bună dintre mame, căci cea mai bună dintre mame, — când fiul ei face vre-o blestemăție — îl pedepsește — și bine face! Însă Preacurata Fecioară Maria nu face ca acele mame: ea e atât de bună încât tratează totdeauna cu dragoste și nu pedepsește niciodată.

Inima acestei bune mame nu este altceva decât dragoste și îndurare și nu dorește altceva decât să ne vadă fericiți. Este destul numai să ne întoarcem către ea, pentruca să fim pe dată ascultați... Fiul ei, Isus, este drept, însă Mama este numai iubitoare. Dumnezeu ne-a iubit atât de mult încât a murit pentru noi, însă în inima Mântuitorului — pe lângă iubire — este și dreptate, care-i e calitatea dumnezeirii Sale; în inima Preacuratei Fecioare nu-i decât milă.

Inima Mariei este atât de gingașă — pentru noi — încât inimile tuturor mamelor, reunite n'ar face decât un sloi de ghiață pe lângă inima Mariei, mama noastră. Eu gândesc că la sfârșitul lumii, inima Fecioarei Maria va fi cu adevărat liniștită, dar atâta vreme cât există lume, Maria este preocupată de toate necezurile omenești...

Preacurata este o mamă cu mulți copii și este mereu ocu-

IMPREUNA CU BISERICA



„Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul său Unul—Născut, pentruca oricine, care crede într'insul să nu piară ei să aibă viață veșnică”.

Azi pe Răscumpărătorul pătimilor îl avem în fața noastră: „Iată lemnul crucii” — pe care Isus a fost răstignit, pentrucă ne-a iubit. Din umbra acestui

pată să meargă dela unul la altul, căci ea nu se mulțumește să poarte grije de toți în general ci vrea să se ocupe de fiecare în parte!

2. Chiamă pe Maria!

de sf. Bernard

O tu, oricare ai fi; tu pentru care acest pământ miserabil, nu-i un țarm pe care să calci cu pași hotărâți, ci mei degrabă o mare vijelioasă în care te-au aruncat vânturile nebune, vrei tu să scapi de naufragiu? Ține-ți, încontinuu, ochii fixați asupra stelei strălucitoare care este Maria.

lemn dătător de viață vestitorul lui Hristos, sf. Pavel predică: „Iudeii cer minuni, iară Elinii caută înțelepciune. Ci noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, pentru Iudei sminteală, pentru păgâni nebunie. Dar pentru ei, cei chemați, fie Iudei, fie Elini: pe Hristos puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu”.

Dacă suflarea viforoasă a ispitelor se ridică asupra ta, dacă alergi pe panta desnejdilor, privește steaua, chiamă pe Maria! Dacă ești amenințat de valurile orgoliului, ambiției, clevetirii sau invidiei, nu uita să privești steaua, să chemi pe Maria!

Mânia, sgârcenia sau ispitirile cărnii, amenință barca slabă a sufletului tău? Caută mereu, mereu spre Maria! Dacă turburat de mărimea păcatelor, umilit de rușinea conștiinței, înspăimântat de grozăvia judecării, te vei simți atras puternic

Cași azi. Mulți creștini așteaptă minuni cași Iudeii și mulți așteaptă înțelepciune, cași Elinii. De aceea pentru mulți crucea este „sminteală” și pentru mulți „nebunie”.

Iudeilor și păgânilor deopotrivă le răspunde crucea.

Iudeii au așteptat un conducător politic, împărăția pămîntescă a lui David, — nu un sărman învățător ambulant, un păstor de suflete. Ei au socotit că nu au nevoie de îndreptare, de curăție sufletească, — au socotit, că pentru ei ajung multe spălături, posturi și jertfele vechiului testament.

Iudeilor și creștinilor cari așteaptă un împărat puternic, de frica căruia să se cutremure, cari pe săracul și blândul „Învățător” nici îl iubesc, nici îl respectează, — se răspunde: *Crucea este altar. Isus, Fiul lui David, nu se războiește cu puterile pământești, ci se luptă și biruiește asupra întunericului, păcatului și asupra împărăției*

spre prăpastia tristeții și disperării, o gândește-te la Maria!

În pericole, neliniște sufletească sau nesiguranță strigă la Maria; pe ea cheamă-o. Numele ei să nu lipsească de de pe buzele tale nici din inima ta! Urmând pe Maria nu vei rătăci; rugându-te ei nu vei dispera și rechemându-o, nu vei greși.

Susținut fiind, de ea, nu vei putea cădea; protejat de ea, n'ai să te temi de nimic; condus de ea, vei merge fără să obosești; ajutat de ea, îți vei atinge scopul. Așa să fie!

trad. de P. Bologna

Afară de întoarcerea păcătoșilor a adaus mult la vestea lui Pater Petit și împrejurarea, că — după cum afirmă cei cari se mărturisiau la el — Dumnezeu de multe ori i-a dat puteri extraordinare: a ceit în suflete și a văzut viitorul.

Odată celui mai iubit fiu al său sufletească, tânărul conte Emich de Linange, atunci când prima oară s'a mărturisit la el, a zis următoarele:

— Dragul meu, trebuie să-ți spun ceva... da, trebuie să-ți spun.

— Spune-mi părinte, spune-mi!

— Trebuie să te pregătești pentru o mare nefericire, ce te va ajunge.

Cuvintele aceste serioase au avut un efect foarte mare asupra tânărului conte. Ce ar putea fi cea mai mare nefericire, care ar putea să-l ajungă? Așa credea, că pierderea soției sale ar putea să-l întristeze mai mult.

Încercă în fel și formă, ca să alunge acest gând întunecat și i se părea atât de neverosimil!

Durere, nefericirea totuși a venit: după o boală scurtă, abia după un an și jumătate de căsătorie tânărul soție a murit.

O alta prezicere vestită a făcut Pater Petit lui Ioan Waterkeyn, un bogat fabricant din Antwerpen. Acest om bogat cu ocazia exercițiilor spirituale din Tronchiennes a amintit lui Pater Petit, că în tinerețele sale a dorit să fie preot. Însă abia după câteva luni, a părăsit seminarul din Malines și a devenit fabricant. Acum e om căsătorit și are 10 copii. Fără ca să-și dea seama el întrebă: Dacă așa ar fi, că voi supraviețui soției mele oare voi putea avea darul preoției?

Pater Petit a stat puțin pe gânduri:

— Da — a răspuns apoi.

Surprins de acest răspuns,

fabricantul întrebă: — Dar Părinte, va sosi oarecândva acest timp?

„Atunci — scrie fabricantul — Pater Petit și-a împreunat mâinile deasupra mesii și într'o reculegere adâncă a început să se roage. Apoi cu hotărâre, fără cea mai mică șovăială a zis:

— Da, va sosi acest timp.

Ioan Waterkeyn în 1914, la izbucnirea războiului, cu puțin înainte de ocuparea Antwerpenului, cu soția și copiii săi s'a refugiat în Londra. Cu două luni în urmă, soția sa până atunci deplin sănătoasă, a murit în peritonită. Fabricantul atunci și-a amintit de prezicerea lui Pater Petit, dar încă nu a luat o hotărâre. Cu trei ani în urmă însă, și-a cerut primirea în clerul eparhiei de Westminster. În anul 1921 cardinalul Bourne l-a hirotonit. Pater Petit în acest timp, deja de 7 ani a fost mort, dar prezicerea lui s'a realizat.

Cu alta ocazie, în timpul exercițiilor ce le ținea în Namur a intrat la Pater Petit un teolog. Pater Petit nu l-a cunoscut pe tânărul teolog totuși, în acel moment când la văzut, i-a zis cu cea mai mare hotărâre:

— Onorate Domnule, nici nu poate fi vorba despre aceia, ca să pleci de aici! Trebuie să rămâi și să te preoțești.

Aceste câteva cuvinte au stabilit viitorul tânărului.

În ce privește „chemările” Pater Petit a avut o judecată extraordinară de limpede. Un penitent a avut de gând să părăsască lumea și să intre într'un ord călugăresc. Însă Pater Petit, care l-a cunoscut bine, i-a zis:

— Trebuie să rămâi în lume, nu încape nici o îndoială. Dumnezeu vrea, ca în lume să servești Biserica.

Viitorul a justificat judecata. Cu alte ocazii a îndreptat pe unul la cariera de scriitor, i-ar pe altul la carieră politică.

iadului. Glasul lui străbate zgomotul surd al lumii plin de ură: „Privește la cruce și vezi, ce este păcatul! Păcatul este întrebarea întrebărilor! Am ajuns pe cruce, ca lumea să se poată mântui!” Pentru că păcatul a adus asupra omului potopul nefericirilor. Păcatul unui om și apoi păcatele, care au urmat: Cain, reîntoarcerea la idoli, turnul din Babel și azi... multe păcate ale popoarelor creștine. „Așa a iubit Dumnezeu lumea”, încât a ridicat crucea Fiului său, ca pe om să-l mântuiască din mâna celui mai mare dușman al său. În mijlocul veacurilor stă crucea și împărțește binecuvântările sale trecutului, prezentului și viitorului; cucereste suflete din toate timpurile și din toate neamurile și îi duce la tronul dumnezeiescului său Părinte: „Tată privește la fiul tău; sângele meu curge din mii de răni, nimic nu mai este neînfrânt din trupul meu; sufletul meu geme de sarcina întinericului iadului și de amarul morții. Pentru sângele meu cel sfânt, pentru ranele mele, iartă păcatele oamenilor și îi primește pe ei de fiii tăi”. Iată cum este crucea altar, pe care noi în toată vremea înolm unica și veșnica noastră jertfă.

Crucea este amvon, de pe care elinilor și creștinilor cari „înțelepciune” așteaptă li se vorbește. Unde sunt legiunile filosofilor, oratorilor, artiștilor, poezilor, conducătorilor de armată? Toate silințele spre o viață demnă de om, fără de Hristos, au rămas fără rezultat. Sf. Pavel în areopag vestește „înțelepciunea” cea adevărată, despre Dumnezeu necunoscut, iertarea păcatelor și judecata în ziua învierii: Păgâni învățați,

Unui avocat tânăr, din Bruxelles, fiul lui Eduard Malou, marele bărbat de stat belgian, înaintea căruia, după judecata lumii, stătea o carieră strălucită, — i-a pus, că Dumnezeu l-a chemat pentru călugărie. Tânărul s'a luptat mult cu sine. A făcut alegere reglementară, după regulile sf. Ignatie și rezultatul l-a prezentat lui Pater Petit.

— Chemarea e reală — zise Pater Petit și nu cred, că vei obține semnele hotărâte, dacă aștepti. „E adevărat, că așteptând îți poți întări voința, dar e tot adevărat, că îți poți pierde chemarea. Harul sfântului Spirit — cum zice sf. Ambroziu — nu se potrivește cu incetineala.

Lupta lăuntrică însă dăinuia. În sfârșit totuși tânărul avocat a biruit asupra lumii. Și atunci sufletul lui s'a umplut de bucurie. Pater Petit îi scria: „Mulțumesc lui Dumnezeu,

noi nu vam adus fraze răsunătoare dar goale. De pe cruce văd vorbește „Înțelepciunea” dumnezeiască și veșnică. Este Dumnezeu, este alta lume, este dreptate veșnică și Dumnezeiască! Noi vă veștim adevăruri nepieritoare! Dumnezeu nostru este un Dumnezeu mândru, care nu suferă în apropierea sa pe dumnezeii Olimpului, El vrea, ca singur să fie închinat și preamărit. Cel răstignit este Dumnezeu nostru!

Strălucită și savantă adunare, nu vam adus vouă moravuri păgânești, ci pe Hristos cel răstignit. Inzădar veți vorbi despre frumsețea, știința, bunătate, blândetă, fericire și bucurie, vorba goală nu va vindeca ranele sufletești ale omului căzut! Omule, ai păcătuit, coroana ta împărătească a căzut în praful drumului, porțile paradisiului fericit s'au închis pentru totdeauna. Știința și cultura nu vor scoate din lume patimile, păcatul, suferința și moartea. Privește la cruce și ascultă: „Eu sunt Mântuitorul tău. Eu nu am păcătuit și totuși sufăr. Eu, Fiul lui Dumnezeu celui fericit, m-am pogorât din patria cerească, am fost ridicat pe cruce, ca — dacă mă iubești — să-ți arăt viața cea fericită.

Așa a iubit Dumnezeu lumea. Să nu mai așteptăm „minuni” și „înțelepciune”, ca nu cumva în așteptarea zădarnică să ne pierdem. Pentru noi semnul crucii nu este nici „sminteață” nici „nebulie”, — ci „puterea și înțelepciunea” lui Dumnezeu.

Numire. Suntem informați, că la parohia IV din Satu-Mare a fost numit Clarisimul și Onoratul Vasile Tiplea preot, absolvent și doctor al facultății din Roma.

că și-a dat atâta fericire. . . Să fii mulțumitor . . . fericirea de acum e numai gustul aceleia, de care te vei învrednici, dacă vei fi statornic până în sfârșit. — Nu asculta de diavolul, care acuma îți șoptește că ești sfânt. Nu, nu ești sfânt, ca să devii sfânt, multe mai trebuie. De alta parte e adevărat, că Dumnezeu îți deschide căile sfințirii”.

Pater Petit nu a întârziat de a provoca sufletele eroice la jerte mari și dureroase, dacă așa a cerut mărirea lui Dumnezeu și interesul sufletelor.

Așa a rânduit Dumnezeu, ca un tânăr părinte iezuit să meargă la misiunile din Indii. Aceasta a fost și părerea lui Pater Petit. Dar părintele iezuit era unicul fiu al mamei sale ajunsă de curând la văduvie. Aceasta femeie evlavioasă a intrat într-o congregație, care avea de scop îngrijirea bolnavilor suferinzi de ma-

Serbări în Rona de jos. În Rona de jos între mari solemnități s'a ridicat crucea de pe turnul Bisericii în zidire. E cunoscut, cum aceasta clădire începută încă înainte de război, mulți ani a stat în nelucrare nefiind la îndemână fondurile de lipsă pentru terminarea clădirei. Acum, după 22 de ani, în urma râvnei preoților cari s'au perândat în Rona, a spiritului de jertfă a credincioșilor și acum în urma ajutorului dat de superioritatea bisericească păreții și turnul sunt ridicați. În ziua de 6 Septembrie, în prezența credincioșilor din parohie s'a făcut sfințirea crucii de Rev. Ștefan Popp vicarul Maramureșului, Dariu Vlad, paroh, prot. on. Petru Vlad preot și Eugen Vlad parohul locului, ca apoi să fie înălțat pe vârful turnului, de unde să vestească tuturor biruința creștină. La aceasta serbare înălțătoare au ținut să ia parte și intelectualii din sat fără considerare la confesiune.

Un botez în Spania lui Franco. În plin război, în vreme ce tunurile răsunsu și mitralierele împrăștiau gloanțele, s'au născut la Tortosa patru copii. Soldații lui Franco au procedat imediat la pregătiri pentru botezul lor. De altar și de bapșteriu a servit un tanc. Preotul botezător a fost un preot al unui regiment de tancuri, iar nănași comandantul regimentului și alți trei ofițeri.

Convocator

Conform art. 18 din statutele generale ale Agru-lui prin prezenta convocăm Congresul Eparhial al Agru-lui de pe teritoriul Eparhiei Române Unite

ladii incurabile; ea îngrijea cu eroism de bolnavii suferinzi de cancer în spitalul „Calvaria” de la Bruxelles.

Aici a venit și fiul său ca să o roage, să-și dea consimțământul, ca să meargă la misiunile din Indii, Inima mamei s'a cutremurat la gândul, că trebuie să se despărtească pentru totdeauna de fiul său iubit. Scena induișoasă a despărțirii a descris-o însuși călugărul:

„Am plâns amândoi, când deodată am auzit ciocănituri la ușă. Deschid: a intrat Pater Petit, despre care nici nu știam, că este în casă. S'a uitat la noi a înțeles situația. Atunci a arătat pe statuia Inimii lui Isus și cu glas poruncitor a zis:

— Doamnă, puneți-vă în genunchi și oferiți fiul vostru lui Isus pentru mântuirea păgânilor! În acel moment am avut consimțământul mamei”.

a Maramureșului pe zilele de 17—18 Septembrie 1938 în orașul Baia-Mare.

Ordinea de zi:

Sămbătă, 17 Sept. 1938

Orele 17 Ședința Comitetului Diecezan (la reședința Episcopiei),

Orele 18 Paraclis cu predică.

Duminică, 18 Sept. 1938.

Orele 7 Utrenie și mărturisiri,

Orele 7.45 Liturghie, mărturisiri și cuminecare,

Orele 9 Liturghie arhierescă,

Orele 11 Adunarea Congresului Diecezan (în sala Săturului orășenesc),

Orele 13 Masă comună (în Restaurantul Ștefan-Vodă),

Orele 16 Vecernie

Orele 21 Concert religios.

Programul Adunării:

1. Împărate ceresc,
2. Deschiderea congresului,
3. Salutul autorităților cari se vor anunța,
4. Raportul secretarului general,
5. Raportul casierului general,
6. Designarea comisiunilor de verificare,
7. Conferințe.
8. Raportul comisiunilor de verificare,
9. Înscierea membrilor noi.
10. Designarea delegaților pentru Congresul General al Agru-lui.
11. Eventuale propuneri.
12. Cuvine-se cu adevărat.

Baia-Mare, la 18 Aug. 1938.

Dr. Fl. Mihalyi Dr. Ionel Pop
preș. eparhial secr. general

NOTĂ: Organizațiile parohiale, sunt rugate să trimită la congres cel puțin câte un delegat.

Membri participanți cari doresc să fie încadrării și să participe la masa comună, sunt rugați să se anunțe Oficiului Protopopesic din Baia Mare până la 10 Sept. 1938.

Oficiul vicariului episcopal al Maramureșului.

No. 92—938.

Circular

către Clerul din vicariat.

În zilele de 17 și 18 Septembrie a. c. este convocat congresul Agrului la Baia-Mare. În zilele grele de azi tot mai mult se impune solidaritatea tuturor oamenilor de bine, cari înțeleg rostul Agru-lui. Indemnat de acest gând rog pe toți purtătorii oficiilor parohiale din vicariat, ca să facă o propagandă cât se poate de intensivă, ca să ia parte cât se poate de mulți credincioși din Maramureș. On. Frații Parohi din apropiere, în special de pe Valea Mare sunt rugați de a organiza procesiuni ca așa aceasta manifestație românească și creștinească să fie cât de solemnă.

Sighet, la 6 Septembrie 1938.

Ștefan Popp
vicar episcopal al
Maramureșului